

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

פרשת צו
פורים תשפ"ב

תוכן העניינים

- ליל ש"ק ויקרא תשפ"ב/ אמרים לפורים
- קידושא רבא ויקרא תשפ"ב
- סעודה שלישית ויקרא תשפ"ב
- פניני חסידות/ תניא פרק ט'
- מוצש"ק ויקרא תשפ"ב/ הגוטער יוד מניישטאט זי"ע

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדבו

הוצאות הגליון

לע"נ הר"ח רבי שמואל משה בן הר"ח רבי דוד אלברשטיין ז"ל חותנו של מ"ק מרן אדמו"ר רבי מנחם מאמשינאוו זי"ע יארצייט י"ד אדר
הרה"ג ר' אברהם יצחק מאנדלבוים שליט"א ירושלים לרגל השמחת השרויה במעוננו באירוסו בנו ולע"נ הר"ק רבי מאיר יחיאל הלוי ב"ר אברהם יצחק זי"ע מאוסטראוועע גלב"ע י"ט באדר ה'תרפ"ח ולע"נ מ"ק אדמו"ר הר"ק רבי יצחק בן הר"ח רבי יוסף זי"ע מאמשינאוו גלב"ע י"ט באדר ה'תשנ"ג
הרה"ח ר' שמואל ווייסבראד שליט"א – בני ברק הרה"ח ר' ברוך ווייסבראד שליט"א – לייקוואד הרה"ח ר' אברהם ווייסבראד שליט"א – מורונמו לע"נ זקנים הרה"ח ר' יעקב דוד ב"ר שמואל ווייסבראד ז"ל מוקני חסידו אמשינאוו, מחבר הספר "אהל יוסף" לתולדות בית אמשינאוו
הרה"ח ר' ישראל שמעון ברוקמאן שליט"א בארא פארק לע"נ זקינו הר"ח ר' יעקב דוד ב"ר שמואל ווייסבראד ז"ל מוקני חסידו אמשינאוו, מחבר הספר "אהל יוסף" לתולדות בית אמשינאוו
הרב משה פיער הי"ו לע"נ זקנתו האה"ח מרת חוה בת ר' יוסף ע"ה גלב"ע מז' אדר א' תשפ"ב
לכות התתן שמעון שפירא נ"י בן הר"ר משה שפירא הי"ו – לייקוואד לרגל אירוסו נתנדב ע"י ידו אחר מבני החבורה בירושלים עה"ק
לרפואת ר' ישראל יעקב טוביה בן יענטא רחל

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאוו רחוב חזון איש 76

ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א

ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 408-15th Ave.

וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.

מאנסי

ביהמ"ד ווארקי 10 Maple ter.

לייקוואד

אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

יו"ל ע"י מערכת דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

ליל ש"ק פרשת ויקרא – זכור תשפ"ב לפ"ק

אמרים

מה שאין כן בשבתות ובימים טובים מתנוצץ בחינה זו, רק בתפלת מוסף בעת קדושת כתר, אמנם לעתיד לבוא שיקוים ומלאה הארץ דעה כמים לים מכסים, ולא ילמדו עוד איש את רעהו כי כולם ידעו אותי מקטנם ועד גדלם, יהיה כל הימים בבחינת ימי הפורים, ויאיר בהם מוח החכמה, ומעתה יובן, שלכן יתבטלו כל האורות המתנוצצים במועדות, כי הם יהיו כשרגא בטיהרא לנגד גודל הבהירות שלעתיד, משא"כ פורים שהוא הוא הבחינה שיתגלה לעתיד לבוא.

איתא בחז"ל (מדרש משלי ט, ב) **שכל המועדים עתידין ליבטל, וימי הפורים אינן בטלים לעולם**. וכולם יצאו לבאר ענין זה, ובמאור **ושמש** (רמזי פורים) ביאר עפ"י מה דאיתא **בספה"ק** שמרדכי הצדיק נתדבק בשורש התורה ובחכמה עילאה, ובכח זה נעשו הניסים והנפלאות בימי אחשורוש, (וכמרוז במאמר חז"ל ויעבור מרדכי, שרומז שעבר את עבר הנהר וכו') והארה זו נשאר לנו לכל הדורות, שבכל שנה ושנה בפורים, מתגלה 'מוח החכמה' במשך כל היום כולו, ומאיר בכל העולמות.

*

וזה נעשה ע"י סעודה. וזהו הענין של סעודת פורים, שאחר התגלות האורות הגדולים בעת קריאת המגילה, כי מגילה כשמה כן הוא, שנתגלה הנעלם (כידוע מהאריז"ל), צריכין לעשות חיזוק שישארו האורות, וע"כ עושין סעודה

על מקרא מגילה. ובספה"ק ש'מקרא' מגילה, הכוונה שבקריאה זו קורא להתגלות שיבוא, ובשם משמואל (פורים תרע"א) מבאר כי אחר גמר של מצוה, באה הארה אלקית, וצריכין לעשות לה חיזוק וקיום שלא תתפרד,

הקריאה, צריך גם אז להרבות קצת בסעודה עיי"ש).

*

לאומים חטאת, שכל טובתן לגרמייהו, ובני ישראל הם ההיפוך מזה שעושים צדקה וחסד לשם שמים, ולכן תקנו המצוות של פורים בענינים אלו, כגון משלוח מנות איש לרעהו, ומתנות לאביונים. ומעתה ניחא, שהרי ענין זה, שמספקין מים ומזון לאחיהם שבכרכין, הוא נוגע לעיקר ענינו של יום הפורים.

*

הראשונה, וביותר צ"ב לפי דברי התוס' שם (ד"ה חייב), שעיקר הקריאה של המגילה היא ביום, ומהו לחזור ו'לשנותה' ביום, מה צריך לחזור על הענין של הלילה.

וביאר עפ"י עובדא ששמע מאביו כ"ק אזמור' זי"ע, שהיה אומר רבות משמו של הרבי מקאצק זי"ע: שפעם נכנס הרה"ק מקאצק לביהמ"ד, ופנה אל הציבור בשאלה 'ווען וועט מען שוין

גדולה ושמחה יתירה. (וכיון שיש גם בלילה קריאת מגילה, אע"פ שאינה עיקר

במשנה, כפרים מקדימין ליום הכניסה וכו', ובגמרא, כדי שיספקו מים ומזון לאחיהם שבכרכים. ובאמת הוא פלא, כי לא מצינו בשום ענין, שיוכלו לשנות את זמן המצוה משום טעם כזה, וביאר אא"ז הרה"ק מווארק' זי"ע, כי שורש קליפת עמלק, הוא לעשות הכל רק להנאת עצמו, כדאיתא בגמ' (ב"ב י, ב) עה"פ חסד

איתא בגמ' (מגילה ד, א) חייב אדם לקרות את המגילה בלילה ולשנותה ביום, והקשה כ"ק אאמור' זצללה"ה מהו הלשון 'ולשנותה', ואמאי לא נאמר 'לקרותה' בלילה וביום, דהיינו לקרותה פעמיים. ואכן כך היא לשון הרמב"ם (מגילה פ"א) 'ומצוה לקרותה בלילה וביום'. והלוא לשון 'חזרה' מצינו רק באופן שצריך לחזור כדי שיזכרו היטב, את מה שקראו בפעם

שרייבען די מגילה? וחזר לחדרו. וכל ה'עולם' ראו כן תמהו, מה ענין כתיבת מגילה לכאן, עד שנפל הפור על בנו הרה"ק ר' דוד'ל זצוק"ל, שיכנס לשאול את פי אביו מה כוונתו בשאלה זו. ויצא עם 'תשובה' שבמגילה רואים את כל המעשה שהיה, ואיך התגלגלו הדברים, ואף שבשעת מעשה היה נראה מוזר מאד הענין של 'להשמיד להרג ולאבד', אך לבסוף נעשה שם 'ונהפוך הוא', והתברר שהכל היה לטובה.

וכמו כן גלות אדום הארוכה, מרה היא עד מאד, אך כשיתנו 'איין דריי' סיבוב אחד, יראו שהכל היה לטובה, אלא בשעת מעשה עדיין אין רואים את זה. וכפי שהיה אז, בשעה שמרדכי זעק זעקה גדולה ומרה, עדיין לא ראו את הטובה, ורק נתגלה לבסוף. כן ייטיב

ה' עימנו בגאולה, וזה היה הפירוש של דברי הרבי מקאצק, ששאל מתי כבר יכתבו את המגילה על גלות אדום ויראו שהכל לטובה עכ"ל"ק.

ועפ"י המאמר הנ"ל ביאר כ"ק אאמו"ר זצללה"ה, שכל סיפור המגילה יש בה חושך וצער, אלא שאח"כ התהפך הענין, ונתגלה שהכל היה לטובה, וזהו הפירוש: צריך לקרות המגילה ב'לילה', דהיינו בעת החושך וההסתור ואח"כ צריך לחזור ולשנותה ב'יום', אחר שמתהפך לטובה, צריך להביט שוב בכל אשר נעשה, ולהתבונן בחסדי ה' שנתגלו.

ואכן כל דבר הבא מלמעלה הוא רק טובה, אלא שהיא בנסתר, ולזאת מבקשים אנו 'הראינו ה' חסדך', שנראה את החסדים.

קידושא רבא פרשת ויקרא – זכור תשפ"ב לפ"ק

זי"ע שהיה יושב עם החבריא שלו, בערב יום כיפור, ודיברו בעבודת ה', והיו שותים 'מעד' כדרכם של חסידים. פעם אחת הגיע לשם אחד שלא מן החבריא, אשר רצה לשתות כוס מעד, נענה הרה"ק הרמ"מ, 'ווער פורה ראש ולענה... וכוונתו כדברי חז"ל (ירושלמי מעשר שני כז, ב) תלמיד חכם שותה וטוב לו, עם הארץ שותה ורע לו.

ועל פי זה יובן ענין קדימת פרשת זכור לפורים, שהרי פורים הוא זמן של משתה ושמחה, ועצם שתיית היין הוא דבר נשגב, אך לזאת צריכים להקדים מחיית עמלק, ולעקור כל שורש פורה ראש ולענה. יה"ר שנוכה למחיית עמלק ולשמחת פורים.

הענין של קריאת פרשת זכור אינו קשור דוקא לפורים, אלא כיון שהמן הוא מזרעו של עמלק לפיכך באו יחדיו סמוך ונראה, והקשה כ"ק אצמו"ר זצלה"ה שא"כ היה צריך לקרות פרשת זכור ביום הפורים עצמו, שהיא הזמן של מחיית עמלק, ולמה קורין אותה בשבת שלפני פורים. ופירש על פי דברי הזוה"ק הידועים, כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליא, היינו דהכח של כל השבוע הוא משבת קודש שלפניה, ועל כן בשבת שלפני פורים, יש כבר את הכח של פורים, ולכן שפיר עושים מחיית עמלק כבר בשבת ז.

ופעם אחרת ביאר, עפ"י מעשה שהיה אצל הרה"ק רבי מענדלעלע מווארקע

סעודה שלישית פרשת ויקרא – זכור תשפ"ב לפ"ק

עוד מפרש ר' יוסי, על פי הפסוק (בשיר השירים) עד שיפוח היום ונסו הצללים וגו', העצה לנפש שתזהר מחטאים ותשוב אל ה', שלא תסיח דעתה בעולם הזה מכך שיבוא יום שיוציאו אותה מעולם הזה, וישוב הנשמה לעמוד לפני אדונו. על כן צריך האדם להתבונן במעשיו ולהוודות עליהם לפני אדון כל, כי הוא רחום וחנון ומקבל את כל השבים לפניו. ואף שאפשר לשוב עד הרגע האחרון, אבל אינה משובחת, כי עיקר התשובה הוא כשכוחו במתניו, כמ"ש שלמה המלך, וזכור את בוראך בימי בחורותיך עד אשר לא יבאו ימי הרעה וגו'. **ובגמרא** (שבת קנא, ב) דרשו אותו על ימי הזקנה.

ובספה"ק **נועם אלימלך** מפרש הפסוק עפ"י דרכו של הזוה"ק, נפש מרמז לצדיק, 'כי תחטא', מיד כשחטא באיזה חטא קל, אזי יחרד

ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד ונשא עונו. הנה בזוהר הק' (ויקרא יג, א) מביא דברי ר' יוסי שאמר שבני אדם יש להם ליזהר שלא לחטוא, כי בכל יום ויום יוצא כרוז לבני העולם, עורו לבבכם לפני ה', כי הנשמה הקדושה שבתוככם בא ממקום קדוש מאד. שכן לפני שהנשמה יורדת לעולם, מעבירין לפניה עולמות של שעשועין, ומראין לה את כבודם של המקיימין את התורה. ומכניסין אותה לגן העדן התחתון למשך שלשים יום, ואח"כ עולה למקומה, ושמעה קול אלה, ומשביעין אותה תהי צדיק ואל תהי רשע וכו', עד שבאה ונכנסת בגוף האדם. וכשהיא חוטאת בעולם הזה ועוסקת בחושך, התורה מתפלאת עליה ואומרת, וכי אחר שראתה כל אלה היא חוטאת לפניו, וזהו התמיהה, ונפש כי תחטא, היתכן כזאת.

לבו בקרבו, 'ושמעה קול אלה',
ונזכר מהשבועה שהיו משביעין
אותו קודם שיצא לאויר העולם, וזהו
'והוא עד' מלשון התראה, כמו
העידותי בכם וגו', היינו שמתרה
בהצדיק 'או ראה או ידע' שיזכור מה
שראה הנשמה קודם יציאתה לעולם,
שמוליכין אותה בכל עולמות וכו'
להראות לו מה לעשות בעולם, 'או
ידע' כשבא בגלגול שמכיר כבר את
התורה והמצוה, 'אם לוא יגיד' וגו',
'יגיד' הם דברים קשין כגידין, שדרך
הצדיק אם יארע לו איזה נדנוד חטא,
הוא מוכיח את עצמו, ולכן נכתב
לו"א בוא"ו היינו לעצמו. אז 'ונשא
עונו' פירוש הצדיק הזה עווננו מנשא

אחר אמירת לחיים

אשר קרך בדרך וגו', (פרשת זכור)
הרה"ק בעל דברי שמואל מסלאנים
פירש, אשר קרך, הוא ענין קרירות
ב'עבודה', אך מלבד זאת עוד הוסיף,
'בדרך', היינו שכבר נעשה דרך

אותו ומגביהו למעלה ע"ד שאמר
חז"ל זדונות נעשים כזכיות.

ומזה מתפרש הכתוב (תהילים ה, יב)
וישמחו כל חוסי בך לעולם ירננו
וגו', שהצדיקים בכל פעם הם
שמחים יותר ויותר בו יתברך, כיון
שהם מרננים על עצמם כשבא להם
שום נדנוד חטא, ובזה חוזרין מיד אל
הקב"ה, וזה גורם להם כל השמחות
עכתד"ק.

עומדים אנו עתה לפני פורים שיהא
א פרייליכען פורים און א פרייליכען
יאר, עדי נזכה לשמחה הגדולה
בביאת גואל צדק במהרה אמן.

סלולה לפניו, כיון שהורגל בכך, עד
שכבר אין כואב לו הקרירות, כי אם
עדיין כואב לו, הרי זה טוב, יעזור
השי"ת שיהא לנו א קאך אין עבודת
ה'.

פניני חסידות

מלוקט משיעוריו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בספר ליקוטי אמרים תניא

פרק ט'

והנה מקום משכן נפש הבהמית שמקליפת נוגה בכל איש ישראל הוא בלב בחלל שמאלי שהוא מלא דם וכתוב כי הדם הוא הנפש ולכן כל התאות והתפארות וכעס ודומיהן הן בלב ומהלב הן מתפשטות בכל הגוף וגם עולה למוח שבראש לחשב ולהרהר בהן ולהתחכם בהן כמו שהדם מקורו בלב ומהלב מתפשט לכל האברים וגם עולה להמוח שבראש.

הוא בלב החושק, ע"י הנפש הבהמית השוכנת בדם שבחלל השמאלי, ומנסה לרתום את כל הגוף ואפי' את המוח לצרכיה. ואפשר להסמך לכאן מה ש"ק **אזמור"ר זצ"ל** אמר בשם הרה"ק ר' נחמן **מברסלב** ז"ע, שאמר פעם לאחד מחסידיו, בהצביעו על חלל השמאלי שבלב: וכי בשביל מעט דם שכזה, נאבד את העוה"ז ואת העוה"ב...? אלא מאי תקנתיה, להתאנח על זאת בשברון לב. דהיינו שייצר לו על מצבו, יתחנן להשי"ת שיפתח ליבו לעבודתו. ומתוך כך יכניע אותו.

פעולת הלב בגוף האדם, שהוא אוסף את כל הדם מן האיברים, ושוב זורק אליהם, וכך החמצן שנכנס דרך הנשימה מגיע לכל הגוף וגם למוח. ובזה תלויים חיי הנפש. וחדר השמאלי שבלב, הוא המזרים את הדם לכל חלקי הגוף, ושם מקומה של הנפש הבהמית, שכל מהותה היא תאוות הלב להרבות תענוגים לנפשו. ותאוות אלו מתפשטות לכל הגוף, לספק לנפשו את רצונותיה, ואף למוח – להתחכם בתחבולות להשיגן.

העולה מזה, שמקורן של כל מחשבה או דיבור או מעשה של תאוות הגשמיות,

אך מקום משכן נפש האלהית הוא במוחין שבראש ומשם מתפשטת לכל האברים.

שהוא משכיל ומתבונן בדעתו לעורר בו אהבת ה', משפיע על הרגשות וחשקי הלב, ומשם על כל הגוף.

הנפש הבהמית מתחיל פעולתה מהלב, משא"כ הנפש האלוקית, הוא בהיפוך מזה, כי עיקר מקומה במוח, וע"י זה

גם בלב בחלל הימני שאין בו דם וכמ"ש לב חכם לימינו.

דהיינו זריקת והולכת הדם לכל הגוף, שזה נעשה ע"י חלל השמאלי כנ"ל.

מש"כ בחלל הימני שאין בו דם, פשיטא דאין ר"ל שאין בו כלל דם, אלא כוונתו שאין בו את עיקר מעשהו של הלב,

והיא אהבת ה' כרשפי שלהבת מתלהבת בלב משכילים המבינים ומתבוננים בדעתם אשר במוחם בדברים המעוררים את האהבה.

בורא לעולם וענתה הן. ופנה אל הרב שוב ושאלו, הרי גם היא יודעת שיש רבש"ע, ומדוע נצרכת לנסוע לשם כך עד מעזריטש. תשובת הרב היתה: היא רק **אומרת** כן בפייה, אבל אני **יודע** זאת בלבבי. וזאת היא עבודת החסידות, להכניס את ידיעת השל"ת ואהבתו אל עומק הלב, **שיהיו נרגשים בכל תהלוכות החיים.**

כאן שנינו יסוד גדול בחסידות, שצריך להבין ולהתבונן בדברים המעוררים את אהבת ה', עד שישובו הדברים אל ליבו, וישפיעו על רצונותיו ועל מעשיו.

וידוע המעשה, שכאשר חזר הרב **בעל התניא** מנסיעתו **למעזריטש**, שאלו חותנו: מה חידוש נתחדש לך אצל רבך? ענה הרב ואמר: נודעתי כי יש אלקים! קרא חמיו למשרתת ושאל אותה אם יש

כאשר עיני החכם אשר בראשו במוח חכמתו ובינתו מסתכלים ביקרא דמלכא ותפארת גדולתו עד אין חקר ואין סוף ותכלית.

אלוקות באופן **'אז עס נעמט עהם איבער'**, יכולים הדברים שיחדרו אל הלב וישפיעו על הנפש פנימה.

'מסתכלים' הוא ביטוי להתבוננות פנימית עמוקה, מעל ומעבר ל'ראיה' שהיא שטחית. וכאשר מעיינים בעניני

אך הנה כתיב ולאום מלאום יאמץ.

שתתישב אהבת הבורא בלבנו, עם התיישב אהבת העולם בנו, וכאשר יהיה לב המאמין ריק מאהבת העולם ופנוי מתאותיו מצד הכרה ובינה, תתישב אהבת הבורא בלבו ותהיה תקועה בנפשו.

ואמרו חז"ל (מגילה ו, וכע"ז ברש"י עה"ת בראשית כה כג) קסרי וירושלים... אם מליאה זו - חרבה זו, ואם מליאה זו - חרבה זו. וכן לגבי המלחמה שבלב האדם, שנינו בספר **חובות הלבבות** (שער אהבת ה', בהקדמה): **כי מן הנמנע ממנו**

כי הגוף נקרא עיר קטנה וכמו ששני מלכים נלחמים על עיר אחת שכל אחד רוצה לכבשה ולמלוך עליה דהיינו להנהיג יושביה כרצונו ושיהיו סרים למשמעתו בכל אשר יגזור עליהם. כך שתי הנפשות האלהית והחיונית הבהמית שמהקליפה נלחמות זו עם זו על הגוף וכל אבריו וכו'.

מלחמת שתי הנפשות על גוף אחד, שכל אחת מהן מגמתה לשלוט ולהוביל את הגוף באופן מוחלט לעניינה, כמ"ש נלחמות זו עם זו על הגוף וכל אבריו.

ובמשל הקרוב יותר לעיננו, נוכל לדמות זאת לכלי רכב, אשר לו מנוע אחד והגה אחד, ויושבים בו שני נהגים - שכל אחד מהם רוצה לשלוט לבדו על מסלול הנסיעה. ומי שיגבר על חברו, ינהיג לבדו את הרכב ויובילנו כרצונו. וכך היא

בידך, דאילולי הקב"ה לא היה יכול לו "וראית בשביה אשת יפת תואר" דאיתא דהנשמה נקראת "יפת תואר", פירוש שרק אז תראה ותבין בעצמך שהנשמה היא בשביה וכו'. דרך אחר שנלחמים עם היצה"ר מגלים שהנשמה בשבי, וקודם שיוצאים למלחמה אין מרגישים בה כלל.

והא דאין נרגש הדבר, שהנפש האלוקית ג"כ מעוניינת לשלוט לגמרי בגוף וכל אבריו, הוא מפני שבאופו טבעי קולה מושקת ע"י הנפש הבהמית, ורק בעבודה ובעמל היא מתגלה. וכדאיתא **בנועם אלימלך** (פרשת כי תצא, בתו"ד) "כי תצא למלחמה" דהיינו מלחמת היצה"ר "ונתנו ה' בידך" פירוש אז כאשר יתן ה' אותו

ואהבת ה' כאש בוערה בלבו כרשפי שלהבת להיות נכספה וגם כלתה נפשו בחשיקה וחפיצה לדבקה בו בא"ס ב"ה בכל לב ונפש ומאד מעומקא דלבא שבחלל הימני שיהיה תוכו רצוף אהבה מלא וגדוש עד שתתפשט גם לחלל השמאלי לאכפיא לס"א יסוד המים הרעים שבה שהיא התאוה שמקליפת נוגה לשנותה ולהפכה מתענוגי עולם הזה לאהבת ה' כמ"ש בכל לבבך בשני יצריך.

לחפשו. ושאלו הרב: "הרי יש בהסכמה למאסר משום סכנה?", השיב ר' שמואל: "באם הנכם רבי" הרי לא יזיק לכם מאומה, אך באם לאו – באיזה רשות נטלתם מעשרות אלפי יהודים את עינוגם בעולם הזה" ... (כי היה הרב מלמד ומדריך לכפות התאוות ותענוגי עוה"ז).

ובענין טעימת תענוג בעבודת ה', מסופר על הרב בעל התניא, שהגיע פעם לשקלוב, בתקופה שבה סבלו החסידים רבות מרדיפותיהם של המתנגדים. וכאשר עלה על בימת בית הכנסת אמר בניגון: "טעמו וראו כי טוב ה', פאָרזוכט און זעהט אַז דער אייבערשטער איז גוט" ... וכשירד מהבימה, רצו אחריו כמה וכמה אברכים, אשר לאחר זמן נעשו מעמודי החסידות.

כד דייקנין בדבריו, חזינן כאן עליה ממדרגה למדרגה. בתחילה מדבר על התפשטות אהבת ה' גם לחלל השמאלי שהוא מקום התאוה, באופן של 'לאכפיא לס"א', דהיינו להכריחו ולכופו שלא לילך בשרירות ליבו, אע"פ שהתאוה הרעה במקומה עומדת. ואח"כ מוסיף והולך למדרגה יותר עליונה: 'לשנותה ולהפכה מתענוגי עולם הזה לאהבת ה'" כלומר, להטעים אף את הנפש הבהמית בטעם של תענוגים רוחניים, שתתהפך להתאוות לדברים שבקדושה.

לענין זה של 'לאכפיא', למנוע בכוח את מילוי התאוה, ראוי להסמך מה שאמר החסיד ר' שמואל מונקעס לרב, הרב בעל התניא, כאשר נועץ בו אם למסור עצמו למאסר, אחר שבאו השוטרים

והיינו שיעלה ויבא ויגיע למדרגת אהבה רבה וחיבה יתרה ממדרגת אהבה עזה כרשפי אש והיא הנקראת בכתוב אהבה בתענוגים להתענג על ה' מעין עולם הבא.

כמו שמתואר על הרה"ק **מבארדיטשוב זי"ע** שהיתה דרכו בקודש, בהתלהבות רבה ויתרה, ולא שת ליבו בסערת אשו למה שסביבו, ומחמת כן, לפעמים תוך כדי עבודתו היו נופלים חפצים ונשברים

אהבה רבה כרשפי אש, מהותה היא השתוקקות וכיסופין להשיג ולהגיע אל הדבר הנאהב. ולמעלה ממנה היא **אהבה בתענוגים**, שהיא הנרגשת אחר השגת הדבר, והיא **הרגשת התענוג והשלמות**.

יצחק התחייב בפני הרה"ק ר"ב שבשבת זו יתנהג ברוגע ויכבוש את התלהבותו.

אכן בסעודת ליל שבת, התיישב הרה"ק מבארדיטשוב במקום מרוחק מעט מהרבי ר' ברוך, כדי שלא להפריעו. אך כאשר הגישו את הבשר לשולחן, שאלו את הרב מבארדיטשוב **איזה חלק של בשר הוא אוהב?** התלהב ר' לוי יצחק, תוך ששוכח את הבטחתו, וקרא: **"אני אוהב את ה'!"** ומרוב התלהבות הכה בצלחת ונפל מידי החסיד. בגדי הנוכחים התלכלכו וגם בגדיו של הרבי ר' ברוך. ואמרו על הרבי ר' ברוך שכאשר ראה את אהבת ה' העצומה היוקדת בליבו של הרה"ק מבארדיטשוב, החליט כי את הבגדים האלו ישמור עם הלכלוך ולא יכבסם לעולם...

מרוב השמחה והתלהבות כיקוד אש. מסופר שבחג הפסח בליל ה'סדר' לא היה קץ להתרגשותו. ומרוב חיבת המצוות שעמדו לפניו, לא יכול היה לעצור ברוחו ומרוב תנועותיו ודביקותו היה הופך את הקערות ומתחבט ברצפת הבית. עד ששבה רוחו בקרבו, היו מכינים לו שוב השולחן מחדש, וכשהגיע לתיבת מצה זו, היה נוטל את המצה בידיו בחזיבות עצומה בקראו בהתרגשות: **"אה, אה, מצה זו, אה, אה –"**

עוד מסופר על הרה"ק מבארדיטשוב **ז"ע** שביקש לשהות בשבת אצל הרה"ק רבי ברוך ממעזבוז **ז"ע**. הרבי רבי ברוך היה אדם מסודר והתנהגותו הייתה ביישוב הדעת, ואילו רבי לוי יצחק היה כולו אחוז התלהבות ושמחה. אך רבי לוי

אך נפש הבהמית שמהקליפה רצונה להפך ממש לטובת האדם שיתגבר עליה וינצחנה כמשל הזונה שבזוה"ק.

לא נסוג אחור לבנו ח"ו, ובזכות עוצם ותוקף האמונה הזאת שהיא למעלה מהשכל אנושי, בזה יתעורר עלינו רחמים רבים. **זהו הוא ענין חבלי משיח.**

וכבר אמר הרה"ק מבארדיטשוב **ז"ע**: רבש"ע, הלא נתת בניך בגלות ובהסתר למען עשות ריווח', להגיע למעלה יתירה על ידי זה. אולם עתה, כאשר עמקו מאד הצרות והחושך, עוד מעט גם ה'קרן' תאבד ח"ו, לכן **"אבינו מלכנו, הרם 'קרן' ישראל עמו"**...

משל הזוה"ק, הוא על מלך ששלח לנסות את בנו בדבר עבירה, ורצון המלך להראות בכך מעלתו של הבן ולהרבות שכרו. שמעלת בן המלך ניכרת ביותר כאשר עומד בפני פיתויים ויכול להם. וכך היא מטרת בריאת הקליפה והנפש הבהמית, לטובת האדם שיתגבר וינצח.

וכע"ז איתא **בישמח ישראל** (פר' שמות אות ד') על דברי מרע"ה אל ה' (שמות ה כב) **'למה הרעתה לעם הזה למה זה שלחתני'**; ותשובת הקב"ה למשה היתה, שענין כובד הגלות הוא כדי לעורר הרחמים, **למען יתחזק החושך וההסתרה, ואנחנו עם ישראל בכל זאת**

אחר הברלה פרשת ויקרא תשפ"ב לפ"ק

השבוע הוא יומא דהילולא של הרה"ק ר' יוסף ברוך ה'גוטער יוד' מניישטאט זי"ע, בנו של הרה"ק המאור ושמש זי"ע, חסידים רבים היו נוסעים אליו, הנהגתו היתה בפשטות יתירה, ודרכו היה להתפלל מתוך סידור 'קרבן מנחה', ואף היה מסתובב הרבה בשדות ומאכיל את האווזים, כ"ק אזמו"ר זצללה"ה היה מספר רבות אודותיו.

בעת עריכת שולחנו לא היה דרכו לומר 'תורה' מעצמו רק היה חוזר על דברי אביו מתוך ספרו "מאור ושמש". פעם באמצע הלימוד בספר, הביאו לפניו את ה'קוגל', הפסיק מלימודו, באמרו: "דער 'קוגל' וועט קאלט ווערען, אבער דער "מאור ושמש" וועט נישט קאלט ווערען... (הקוגל עלול להתקרר, והמאור ושמש - לא...)

וכשהיה חוזר על פסוקים היה עושה שגיאות, ובהגיעו לראשי תיבות הי' פונה להמסובין ושואל 'ווי אזוי מאכט דאס' (איך קוראים את זה)... מסופר שפעם בלמדו דברי רש"י פרשת יתרו, על הפסוק עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים, מלמד וכו' שלא הניח ע"ז שלא עבדה, קרא שלא הניח 'עולם הזה' שלא עבדה... אמרו לו, הר"ת הוא עבודה זרה, השיב בתמימות, מה בכך הלא שניהם היינו הך... ע"כ. ואכן בעולם ישנם רק ב' דברים, או התקרבות לרבש"ע או ח"ו התרחקות שהם עוה"ז וע"ז.

פעם התפלפלו הגה"ק מצאנז ואא"ז הגה"ק בעל 'נפש חיה' בכוונת איזה דיבור בתוספות, החליט הרה"ק מצאנז לשאול את פי הרה"ק ה'גוטער יוד', כאשר הציעו לפניו את הקושיא, אמר 'ביי אונז לערנט מען קודם גמרא, נאך דעם רש"י, און נאך דעם תוספות' וכך הסביר את הגמ' וכו' עד שנעשו הדברים מחוורין מאליו, וכדברי הרה"ק מצאנז. לאחר מכן שאל את הרה"ק מצאנז, מדוע החליט לשאול את ה'גוטער יוד', בעוד שהוא אינו מפורסם לגאון, ואיך חשב שיתרץ קושיית הרה"ק מצאנז, ואולי אפילו יגרום לו הדבר שיתבייש... ענהו הרה"ק

מצאנו: א יוד וואס לערנט תורה לשמה, איז נישט דא אזאך וואס ער ווייסט נישט!
(יהודי שלומד תורה לשמה, אין דבר שנעלם ממנו!)

פעם שאלו את ה'גוטער יוד' מדוע זכה לקירבה יתירה אצל הרה"ק מצאנו? השיב:
מצינו במבול, שהדגים שבים לא מתו, בשביל שלא קלקלו דרכם 'ווייזט אויס אז
מען מאכט נישט קאליע איז א גרויסע זאך'! (כנראה שלא קלקל זה דבר גדול...)

פעם באו בני היהודי הקדוש לשבות אצלו (היה זה לאחר פטירת אביהם), בליל ש"ק
לא באו לביהמ"ד והתפללו באכסניתם בהכנות גדולות. הגוטער יוד התפלל
כדרכו, ומיד לאחר התפלה פתח באמירת "שלום עליכם" וכו' בלי שהיות רבות.
אך טרם קידוש, ציוה על המשמש שילך לקרוא לבני היהודי הקדוש. כאשר שמעו
האורחים שהרבי ממתין עליהם, נזדרזו מאד אך בכל זאת, ארכו הכנותיהם
למשך שעה ארוכה.

כשהגיעו אליו סוף סוף, קידש ה'גוטער יוד' על היין, ואח"כ שאלם: זאגט'ס מיר
אויך, וואס מען טוט א שעה פאר קידוש, השיבו לו כך: 'איהר 'זענט', דארפט איהר
זיך נישט מאכען! מיר זענען נישט, אז מיר וועלען זין נישט מאכען, וועלען מיר
טאקע גארנישט זיין' (שאל: הגידו לי גם, מה עושים שעה לפני קידוש? והשיבו לו: אתם לא
צריכים לעשות את עצמכם, כי אתם נמצאים שם, אך אנחנו - אם לא נעשה את עצמינו לא יהיה
כלום...).

מן הנכון לצרף עובדא, הרה"ק ר' יהושע מאסטרובא זצלה"ה בנו יחידו של
הרה"ק הרש"ל מלענטשנא זי"ע הגיע פעם לווארק, וראה את עבודת הקודש
אצל הרבי מווארק ומאד התפעל מכל אשר ראה, אך כאשר חזר לביתו, אמר
לאביו הרש"ל, הלא כיון שראיתי בכל הדברים שהרבי מווארק כל כך גדול, אם
כן למה זה הוא מתפלל כאיש פשוט, השיב לו אביו הרש"ל, ידוע תדע בני שהרבי
מווארק שט כמו דג במים, שהולך ישר בלי שום תנועה, כי הוא אינו צריך לשום

יגיעה וכו' ורק זה שאינו בקי לשחות במים, צריך לעשות פעולות, ורואים איך שמתאמץ.

וכמו"כ הגוטער יוד היה בדרגא גבוהה, על כן לא היה צריך 'זיך מאכען', אבל אנשים אחרים צריכים להתאמץ מאד.

השבוע היארציט של הגאון ר' משה פיינשטיין זצוק"ל, יש תשובה נפלאה בספרו **אגרות משה** (או"ח סי' צ"ו), אחד כתב לו מחאה על שנוסע בשעת זמן הדלקת הנרות לביהמ"ד, בראשית הדברים מודה לו על שמחה לפי דעתו, אח"כ מברר שאין בזה שום חשש איסור, אך מסיים דבריו כיון שכותב שיש בזה חשש קלקול שאנשים יזלזלו בשבת, לכן מקבל על עצמו בלי נדר, שלא יסע עוד בקאר משעת הדלקת הנרות, ומסיים מכתבו בברכות לרוב.

זכותם יגן עלינו, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

בית המדרש דהסידי אמשינאוו
בנשיאות ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רחוב חזון איש 76 בני ברק

בס"ד

הודעה חשובה

ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א ישהה בימי הפורים בחצר הקודש בארה"ב, התפילות בבית מדרשינו יערכו בעז"ה בסדרן.
תפילות ערבית ליל פורים וקריאת המגילה בזמן ר"ת
תפילות שחרית בשעה 8:00

ש"ק פרשת צו יתקיימו התפילות כבכל שבוע

מנחה ערשיק בשעה 5:45

שחרית בשעה 9:10

מנחה וסעודה שלישיית בשעה 5:45

רבינו שליט"א ישוב לארה"ק לקראת ש"ק פרשת שמיני

הודעות ועדכונים בקו אצרות אמשינאוו: 074-796-2683

בית המדרש דהסידי אמשינאוו
בנשיאות ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א
4408-15th Ave. Brooklyn NY 11219

בס"ד

הודעה משמחת

הננו להודיע כי ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א יגיע בס"ד לארה"ב לקראת ימי הפורים ולרגל יומא דהילולא דרבינו ב"ק אדמו"ר רבי יצחק ז"ע

משתה היין בבית ב"ק אדמו"ר שליט"א בין השעות

1:00 - 5:30

סעודה ב' בשעה 6:30

ערובת השולחן בתופים ומחולות

בשעה 8:00 בבית המדרש

זמני וסדרי ש"ק פרשת צו, ופרטים על ערובת השולחן ביומא

דהילולא יבואו בהמשך בס"ד

פורים שמח

אגוד חדש מבית ווארקיי - אמשינאוו
הופיע!

ספר "דברי תורה" ובו דברי תורה ושיחות קודש מפום ממלל רברבן
מאת כ"ק אדמו"ר מאמשינאוו שליט"א
על ספר בראשית

הספר אשר פותח פתח למבקשי ה',
לטעום מיערת הדבש של בית ווארקיי אמשינאוו

♦ מעל 100 מובאות מרבוה"ק לבית
ווארקיי אמשינאוו

♦ אוצר בלום של עובדות מרבוה"ק

♦ שיעורים בספר התניא - פרקים א' - ז'

לא היה כבושם הזה

הבא ברכה אל ביתך
ניתן להשיג הספר אצל

